

Passadís | Mercè Vila Rigat | Actualitzat el 12/06/2018 a les 17:54

L'engany de la moda

Per protegir-te del món real que t'aterra, inicia una nova sessió de maquillatge

Guim Tió

[Aquest text està inspirat en l'obra de Guim Tió (<http://www.guimtio.com/ca/>), que critica l'estètica falsa, maquillada i adulterada amb Photoshop que sovint trobem a les revistes de moda, per reivindicar l'encant de la bellesa natural]

Apareixes a la pàgina catorze d'una revista de moda i, seriosa, el mires fixament amb un braç lleugerament alçat per mostrar-li, seductora, el rellotge que anuncies i que marca les onze. La teva pell, perfectament tensada amb l'ajuda de falques i martell, sosté cadascun dels elements que formen el teu rostre immortal, coronat per dues celles arquejades, dos petits nimbes. La teva aparença, quasi divina, li provoca una atracció propera al pànic. T'acaricia amb la mirada, resseguint-te cada cabell, però per més que es proposi tocar-te, no aconsegueix arribar a tu. Una capa impenetrable et recobreix sencera i no hi ha cap orifici per on pugui escolar-se. La teva perfecció és engany i l'aura que et recobreix t'allunya de l'abast de qualsevol mortal.

Per acariciar-te, sense artificis, comença una operació que pretén alliberar-te d'aquesta pel·lícula impermeable que et manté allunyada de la realitat i acostar-te, de nou, a la humanitat imperfecta que deus haver oblidat. Amb l'ajuda d'un cotó impregnat amb dissolvent fa desaparèixer la primera capa que et protegeix, elimina el fons carregat de lletres que et custodiaven i s'esvaeix, també, el rellotge que conqueria el teu canell. Deixen de ser les onze. Temps i espai es fonen i ara només hi ets tu, desmaquillada i fràgil, que segueixes mirant-lo fixament lliurada a les seves mans que han decidit, sense permís, tornar-te al món real.

Intemporal i despullada has perdut tota referència i comença el patiment i el fred, un fred que no desapareix i que et paralitza. Segueixes al damunt de la taula, ocupant la pàgina catorze, i aquella solemnitat que et conferien les capes de protecció ha desaparegut per deixar entreveure fragilitat i tremolor. L'única part del cos que resta íntegra són els ulls, que encara conserven una lleugera ombra fosca al damunt de les parpelles. Aterrada, el mires suplicant i implorant una nova protecció, una nova màscara que et permeti seguir amagant qui ets.

La súplica silenciosa, expressada a través dels ulls impresos en paper de revista, li arriba clara i concisa. Necessites tornar-te a cobrir i recuperar aquella màscara que ara embruta tres cotons abandonats al damunt de la taula. Ell et confessa la seva incapacitat per recuperar la vella careta però te'n promet una de nova.

Per protegir-te del món real que t'atterra, inicia una nova sessió de maquillatge, aquesta vegada amb ceres de colors. Li dones permís per convertir-te en qui ell vulgui amb una sola condició: que conservi una petita part, encara que sigui ínfima, del que havies estat, desitjant que els teus et trobin a faltar i que, quan et busquin desesperadament, et puguin reconèixer.

Et conformaràs preservant només els ulls si a canvi actua amb rapidesa i t'abriga amb una manta de ceres impermeables. El nou recobriment avança sense pausa i, a poc a poc, vas sentint-te menys vulnerable sota la nova aparença. Les capes de colors se superposen recobrint-te cada vegada més, escapçant-te parts de la cara, fent-ne aparèixer d'altres, mutilant-te sense por. Els ulls segueixen intactes.

Passades les hores assumiràs el nou aspecte monstruós i et preguntaràs qui ets i què hi fas en una

revista de moda. A partir d'aquest moment, ell, ebri de poder, no deixarà de devorar revistes a la recerca de models per desmaquillar i convertir en nous individus. El pacte seguirà essent el mateix: abrigar amb ceres a canvi d'un petit record de qui van ser, abans de desaparèixer per segona vegada.

La gran família de noves criatures, emmarcades i repartides pel món, no aconseguiran deixar de pensar en el moment en què ell les va sotmetre a una operació irreversible. Viuran convertides en éssers monstruosos, que s'ofeguen sota la cera asfixiant, i tot per haver jugat a personificar una bellesa estúpida que vivia congelada a les onze de la nit.

Guim Tió